

КУМА ЛИСА СРЪДЪ СЕЛОТО

Омръзна на кума Лиса да слиза вечерь въ селото плячка да дири и сутринь, докато още зора не е зазорила, да бѣга пакъ въ гората.

Единъ день тя реши да се пресели въ селото. Да си намѣри тамъ сгодно мѣсто за живѣне. Всѣка вечерь ще си прави разходката изъ село и хайде пакъ въ жилището си; нито гладна, нито изморена.

Късно вечерь, когато бледниятъ месечко едва надзърна къмъ гората, тя се запжти за селото. Мина по стария пѣтъ, тамъ, кждето всѣка трѣнка, всѣко камъче и трапче тя познаваше. Стигна до селото. Спрѣ, послуша се и се прехвърли презъ единъ низъкъ плетъ. Обикаля насамъ, нататкъ, не за кокошки, ами жилище да си намѣри. Отъ дворъ въ дворъ, тя стигна до срѣдъ селото, въ двора на дѣда Крачуна.

Мина край кошарата, надзърна подъ една купа сѣно и що да види: Дѣдо Крачунъ натрупалъ купата сѣно върху дървета.

— Ха, отъ това мѣсто по-сгодно едва ли ще намѣря. Богъ да поживи дѣда Крачуна, че добро жилище ми е приготвилъ, — взе да благославя кума Лиса, като се пхна подъ купата.

Тамъ събра сѣно и си направи хубаво легло. Следъ това излѣзе да обиколи двора, да научи кое кжде е.

Прехвърли се въ съседитѣ. Обиколи и тамъ и зърна на високата слива кокошки. Обикаля тя, въртѣ опашка, мами и лѣга ги, докато една кокошка се спърполи къмъ земята. Кума Лиса я дочака, подскокна и я сграбчи за шията. Кокошката изкрѣка. Закрѣкаха, закудкудакаха и другитѣ кокошки. Залаяха кучета. Развикаха се хора, а кума Лиса леко се прехвърли презъ плета и хайде въ новото си жилище.

Мина месецъ, два, а кума Лиса живѣе ли, живѣе. Постла си леглото съ пухови пера, а непотрѣбната перушина, като всѣка добра домакия, изхвърляше вънъ до купата. Всѣки день съ кокошки се гощаваше. Задебелѣ кума Лиса, а козината ѝ стана лъскава.

Но въ кжщи взеха да си говорятъ, че кокошкитѣ намаляватъ, губятъ се. А съседката, стрина Мина ходи изъ двора и току се тухка: